

РЕШЕНИЕ

№ 7556

гр. С., 24.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.

като разгледа докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20221110160633
по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано, въз основа на искова молба, подадена от ***** ЕИК ***** против К. Н. А., ЕГН ***** и М. Н. П., ЕГН ***** с която са предявени при условията на разделна отговорност искове с правно основание чл.79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД при условията на чл. 415 ГПК.

Ищецът твърди в исковата молба, че между него и ответниците е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди, по отношение на следния имот – апартамент, находящ се в ***** с аб. № ***** В исковата молба се сочи също, че за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г., ищцовото дружество доставило топлинна енергия, но ответниците не заплатили дължимата за това цена в размер на 760,29 лв. главница, сумата от 82,84 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 16.05.2022 г., сумата от 18,07 лв., цена на извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.04.2019 г. до м.04.2020 г., и сумата от 4,40 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 31.05.2019 г. – 16.05.2022 г., ведно със законната лихва за забава, считано от 30.05.2022 г. до окончателното плащане на сумите.

Ищецът депозирал заявление по реда на чл. 410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение за посочените суми, като било образувано ч.гр.д. № 28288/2022 г. по описа на СРС, 154 състав. Районният съд уважил заявлението, като издал заповед за изпълнение на парично задължение срещу ответниците, като разпоредил същите да заплатят на заявителя претендираните суми. В законоустановения двуседмичен срок от връчване на препис от заповедта, длъжникът К. А. депозирал възражение срещу дължимостта на претендираните суми. Преписът от заповедта за изпълнение е бил връчен на длъжника М. А.а по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, предвид което са предявени настоящите искове. Искането е съдът да признае за установено по отношение на ответниците, че същите дължат в условията на разделна отговорност при квоти, както следва следните суми:

К. Н. А. – 1/2 част от горепосочените суми, а именно: 374,22 лв., от които 380,14 лв. –главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г.,сума в размер на 9,03 лв., представляваща цена за извършено дялово разпределение в имота за периода от м.04.2019 г. до м.04.2020 г., както и сума в размер на 2,20 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово

разпределение за периода от 31.05.2019 г. до 16.05.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 30.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането. За горепосочените суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 28288/2022 г. по описа на СРС, 154 състав.

М. Н. П. – 1/2 част от горепосочените суми, а именно: 380,14 лв. – главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г., сума в размер на 82,84 лв. - мораторна лихва за забава върху главницата, считано от 15.09.2019 г. до 16.05.2022 г., сума в размер на 9,03 лв., представляваща цена за извършено дялово разпределение в имота за периода от м.04.2019 г. до м.04.2020 г., както и сума в размер на 2,20 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.05.2019 г. до 16.05.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 30.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането. За горепосочените суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 28288/2022 г. по описа на СРС, 154 състав.

Ищецът сочи също, че за процесния период действали Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ***** на потребители в гр. С., приети с Решение от 2016 г. на ДКЕВР. В раздел IX от Общите условия бил определен реда и срока, в който купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, а именно: в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача. С оглед така установения срок за плащане, ищецът счита, че насреещните страни по договорното задължение са изпаднали в забава по отношение на задължението си за заплащане на паричната сума. Поддържа, че услугата дялово разпределение е извършвана през процесния период от *****, с което дружество за целта бил сключен договор съгласно чл. 1396 ЗЕ.

Искането е съдът да признае за установено, че К. А. Н. и М. Н. П., дължат разделно на ***** сумата от 760,29 лв. главница, сумата от 165,69 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 16.05.2022 г., сумата от 18,07 лв., представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.04.2019 г. до м.04.2020 г., и сумата от 4,40 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 31.05.2019 г. – 16.05.2022 г., ведно със законната лихва за забава, считано от 30.05.2022 г. до окончателното плащане, за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 20.06.2022 г. по ч.гр.д. № 28 288/2022 г. по описа на СРС, 154 състав.

След изпълнение на процедурата по връчване на исковата молба е постъпил в срок отговор от ответника М. П. чрез назначения й особен представител. Със същия оспорва предявените искове по основание и размер. Навежда твърдения за липса на пасивно материално – правно легитимирано задължение на ответника за предоставените топлоснабителни услуги по отношение на топлоснабдения имот. Счита, че процесните суми са погасени по давност съгласно практика на ВКС. Моли съда да отхвърли предявените искове.

В срока по чл. 131 от ГПК не е постъпил писмен отговор от ответника К. А..

Третото лице – помагач ***** не изразява становище за основателност на исковите.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Като писмено доказателство по делото е приет Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 от ЗТСУ, от който се установява, че на 10.06.1982 г. Н. К.ов А. е придобил собствеността върху процесния недвижим имот – апартамент № 13, находящ се в гр. С., ***** . Представена е и данъчна декларация с вх. № 71580/02.04.1998 г., видно от която данъчно задължено лице е Н. К.ов А..

От представеното удостоверение за наследници № 000524/13.04.2004 г., издадено от СО, район „Л.“ се установява, че Н. К.ов А. е починал на 20.06.1991 г. като е оставил наследници по закон съпруга – Ц. П. А.а /починала на 22.08.2003 г./ и децата си – К. Н. А. и М. Н. П..

От представения по делото протокол от ОС на етажните собственици в жилищната сграда, находяща се в гр. С., ***** е видно, че е взето решение за сключване на договор с ***** /сега *****/, като е представен и списък на етажните собственици, живущи в процесната жилищна сграда.

Видно от представения договор № Д-О-74/09.06.2020 г., ищецът е възложил на ***** да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост.

Представени са съобщения към фактури за ежемесечното начисление на доставена топлинна енергия за процесния период.

Приети са Общи условия за продажба на топлинна енергия на битови абонати от ***** на клиенти в ГР. С. (ОУ-2016г.), одобрени от КЕВР, в сила от 10.07.2016 г.

От приетите по делото от третото лице-помагач писмени доказателства се установява, че през процесния период за топлоснабдения недвижим имот са издадени две изравнителни сметки за отоплителен сезон 01.05.2018 г.-30.04.2019 г. и 01.05.2019 г.-30.04.2020 г.

По делото са изслушани и приети заключенията на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи със задачи, формулирани в исковата молба, които съдът изцяло кредитира като обективно и компетентно изготвени. От заключението на съдебно-техническа експертиза се установява, че количеството на топлинна енергия за абонатната станция, находяща се на адрес гр. С., ж.к. „Л.“, ***** се измерва и отчита съгласно Закона за енергетиката от средство за търговско измерване – общ топломер, монтиран в абонатната станция. Топломерът се отчита от служители на ***** в началото на всеки месец по електронен път чрез преносим терминал, с който се снимат показанията на топломера в 0.00 часа на първо число от месеца. Съобразно Наредба за топлоснабдяването № 16- 334/06.04.2007 г. през целия исков период са отчислявани за сметка на ищеца технологични разходи, като са отчислявани от топлинната енергия преди нейното разпределение между абонатите. Топломерът, монтиран в абонатната станция е преминавал периодични проверки за съответствие, за което са изготвени и представени на вещото лице свидетелства за проверка за процесния период със заключение за съответствие на одобрения тип.

В процесното жилище не е имало монтирани отоплителни тела, съответно не са монтирани топлоразпределители. В имота има само щранг лира за отопление в банята, за която се изчислява служебна ТЕ отдадена от щранга лирата. В имота не се ползва топла вода. Съгласно заключението на вещото лице процесният имот има отопляем обем по проект 107 куб.м., на базата на който се разпределя енергията, отдадена от сградната инсталация, съгласно Наредбата за топлоснабдяването. Изчисленото количество топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, е разпределено пропорционално на отопляемия обем на имотите в сградата. За процесния имот са изготвени изравнителни сметки за претендирания отоплителен период от /фирма/. Съобразно заключението се установява, че за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г. и по отношение на процесния имот, е доставена топлинна енергия в размер на 747,47 лв.

Вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза е изяснило, че за процесния период към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК липсват данни за извършени плащания от ответниците, които да погасяват процесните суми. След тази датата на 29.08.2022 г. е постъпило плащане по банков път на сумата от 100 лв., извършено от К. Н. А.. От съдебно-счетоводната експертиза се установява още, че общият размер на непогасените задължения за топлинна енергия възлиза на 765,60 лв. общо, от които 747,53 лв. за топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г. и 18,07 лв. за услугата дялово разпределение за периода от м.04.2019 г. до м.04.2020 г., както и лихва за периода от 15.09.2019 г. до 16.05.2022 г. в общ размер на 96,23 лв., от които 91,73 лв. начислени върху вземането за топлинна енергия и 4,50 лв. начислени върху вземането за дялово разпределение. Лихвата за забава е изчислявана на основание чл. 86 ЗЗД и ПМС № 426/18.12.2014г. за определяне размера на законната лихва по просрочените парични задължения.

В окончателния, приет по делото и неоспорен от страните, доклад по чл.146 ГПК съдът е посочил релевантните по делото факти, от които ищецът извежда съдебнопредявените си права. Страните са изразили становище, съобразно което проекто-докладът е приет за окончателен.

По искове с правно основание чл.422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ:

Предявените искове са допустими като предявени в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, при наличие на подадено в срок възражение срещу заповедта и в предметните и субективни предели на заявлението и издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл.

За основателността на исковете ищецът следва да установи, че спорното право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза именно на спорната сума. С оглед заявената установителна претенция за дължима мораторна лихва, следва да ангажира доказателства за съществуването на главното парично вземане, настъпилата изискуемост и изпадането на ответниците в забава за изпълнение.

Ответниците следва да ангажират доказателства за правоунищожаващи, правоизключващи или правопогасяващи възражения срещу съществуването на вземането, респективно срещу изискуемостта на вземането. В тежест на ответниците е да докажат погасяване на дълга на падежа.

През процесния период е приложим Законът за енергетиката, обнародван в Държавен вестник, от 9.12.2003 г., в сила от 05.03.2004 г. Според разпоредбата на чл. 149, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия в изрично уредените хипотези на разпоредбата, между производител и топлопреносното предприятие, производител и пряко присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и асоциации на клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, топлопреносно предприятие и доставчик на топлинна енергия, доставчик на топлинна енергия и клиентите в сграда - етажна собственост. Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, приети по предложение на топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. В чл. 150, ал. 2 ЗЕ е въведено задължение топлопреносните предприятия да публикуват одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Ответникът не излага възражения относно спазването на реда за публикуване на Общите условия на ищцовото дружество, поради което следва да се приеме, че Общите условия на ***** са влезли в сила към исковия период. Чл. 150, ал. 3 ЗЕ предвижда, че в срок до 30 дни след влизането в сила на Общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения.

Съобразно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в актуалната редакция, приложима за процесния период, определя субектите, имащи качеството на страна по облигационното правоотношение с топлопреносното предприятие. Според § 1 на чл. 42 от допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Съобразно тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК, с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“. Поради особения правен субект - сграда в режим на етажна собственост, е въведено изискване решенията да се вземат с мнозинство, което за присъединяване и от присъединяване следва да е квалифицирано. В решението е прието, че при доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а

от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. В отношенията в областта на енергетиката, законодателят приема, че потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда – етажна собственост, т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

От представените и приети по делото писмени доказателства - Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 от ЗТСУ, се установява, че на 10 на 10.06.1982 г. Н. К.ов А. е придобил собствеността върху процесния недвижим имот – апартамент № 13, находящ се в гр. С., ***** . Установи се още, че Н. К.ов А. е починал на 20.06.1991 г. като е оставил наследници по закон съпруга – Ц. П. А.а /починала на 22.08.2003 г./ и децата си – К. Н. А. и М. Н. П.. Доколкото ответниците се явяват съсобственици на процесния имот, имат и качеството потребители на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 от Закона за енергетиката и следователно се намират в облигационни отношения с доставчика на тази услуга в сградата в режим на етажна собственост. Ето защо, съдът приема, че между ищеца и ответниците са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия, за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., с оглед на което същите са пасивно материално легитимирани да отговарят по иска за заплащането на стойността на потребената топлинна енергия през процесния период както следва: К. Н. А. – за ½ от задължението и М. Н. П. за 1/2 от задължението.

В съответствие с чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ и уговореното в чл. 32 от Общите условия сумите за топлинна енергия за процесния период са начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски, за които са издавани фактури, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от дружеството, извършващо дялово разпределение, в случая ***** , като с оглед коректното отразяване на стойностите за конкретния период, в издаваните изравнителни сметки взаимоотношенията между страните са уреждани при спазване на приложимата нормативна уредба, поради което подлежи на заплащане от потребителя реално изразходваната от него енергия за целия отчетен период съобразно реалното му потребление, което в процесния случай съответства на начислената сградна инсталация.

От заключението на съдебно-техническата и съдебно-счетоводната експертизи и от писмените доказателства по делото се установява действителното доставяне на топлинна енергия от ищеца на ответниците през процесния период, изготвени въз основа изравнителните сметки, съставени от фирмата за дялово разпределение, съобразно документи за показанията на общия топломер и документи, описани в заключенията, непротиворечащи на приетите по делото доказателства, поради което съдът приема същите за обективно изготвени.

За установяване на количеството доставена в имота на ответниците топлинна енергия през исковия период и нейната стойност по делото са изслушани и приети заключенията на съдебно-техническата и съдебно-счетоводната експертизи, които съдът кредитира като обективни и компетентно изготвени. Съгласно данните на СТЕ размерът на потребената топлинна енергия за процесния период за топлоснабдения имот е в размер общо на 760,29 лв., която сума е с по-голяма от претендираната от ищеца сума (747,53 лв.). Ето защо след като по делото е установено не само наличието на облигационно договорно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия през исковия период, но и действителното доставяне на такава, се налага изводът, че исковете срещу ответниците за цената на доставяната топлинна енергия са доказани по основание, като с оглед принципа на диспозитивното начало исковете за главница следва да се уважат до пълния предявен размер от 747,53 лв.

Ответницата М. Н. П. своевременно е навела възражение за погасяването по давност

на част от вземането на ищеца. Приложима в случая е кратката тригодишна давност. Съгласно задължителните разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в ТР № 3/2011 г. от 18.05.2012 г., вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги представляват „периодични плащания“ по смисъл на чл. чл.111, б. „в“ ЗЗД и се погасяват с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност. Съгласно разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В раздел „Заплащане на ТЕ“ от ОУ е определен реда и срока, по който купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми. Това трябва да стане в 45-дневен след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно това и на основание разпоредбата на чл. 70 ЗЗД следва, че срокът за заплащане на задължението е уговорен в полза на длъжника, което означава, че преди изтичането на срока задължението е платимо, но не е изискуемо. Поради ненастъпилата изискуемост, както е посочено в разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давност за вземания, които не са изискуеми не тече. В конкретния случай исковият период обхваща времето от м.05.2018 г. до м.04.2020 г. С оглед на горното и на основание чл. 116 б. „б“ ЗЗД с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение давността е прекъсната на 30.05.2022 г. Отделно от това, следва да се съобрази и разпоредбата на чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение в първоначалната ѝ редакция /ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г./, съгласно която спират да текат от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждаат задължения за частноправните субекти. Със ЗИД на ЗМДВИП /ДВ, бр. 34/9.04.2020 г./ нормата на чл.3, т.2 е изменена, като отпадат „и други срокове“, а в § 13 т ЗР на ЗИД на ЗМДВИП /изм. и доп., ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г. в сила от 14.05.2020 г./ е предвидено, че сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно „други срокове“ в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в „Държавен вестник“. Ето защо, за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/ давност спрямо процесните вземания не е текла.

Предвид изложеното и съобразявайки периода, през който давността е спряла да тече, следва да се приеме, че вземането на ищеца по отношение на ответницата М. Н. П. за топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.01.2019 г. вкл. е погасено по давност. Следователно непогасеното по давност вземане за периода от м.02.2019 г. до м.04.2020 г. и съобразявайки заключенията на допуснатите по делото съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза, съдът намира, че възлиза в размер на 225,21 лв. / ½ от 450,43 лв./

Предвид изложеното искът за установяване дължимост на главницата за топлинна енергия по отношение на ответницата М. Н. П. е основателен за сумата до 225,21 лв., като за разликата до пълния предявен размер от 380,14 лв. следва да бъде отхвърлен, като погасен по давност.

Предвид липсата на възражение за изтекла погасителна давност от страна на ответника К. Н. А., претенциите спрямо него следва да бъдат уважени, като се вземе предвид извършеното плащане.

Според чл. 36, ал. 2 от общите условия редът и начинът на заплащане на услугата "дялово разпределение" се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово разпределение, а според чл. 22 от същите условия „дялово разпределение“ се заплаща на продавача – *****, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение, за процесния период, съобразно заключението на съдебно-счетоводната експертиза за процесния период. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че дължимата стойност на услугата за дялово разпределение възлиза в размер на 18,07 лв. за периода от м.04.2019г. до м.04.2020г. Направеното възражение за изтекла погасителна давност от М. Н. П. е неоснователно, доколкото не са изтекли повече от три години от дата на падежа до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като съдът съобразява и периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/, през който давност спрямо процесните вземания не е текла.

Предвид изложеното искът за установяване дължимост на главницата за дялово разпределение е основателен за пълния предявен размер от 18,07 лв., която сума се разпределя за ответника К. Н. А. – 9,03 лв. и за ответницата М. Н. П. – 9,03 лв.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

По исковете по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размерът на лихвата за забава възлиза на претендираната сума.

Ищецът признава, а и същото се установява от приетото по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, че на 29.08.2022 г. е постъпило плащане в размер на 100 лв. от ответника К. Н. А., което плащане съгласно заключението на вещото лице е отнесено счетоводно за погасяване на мораторната лихва върху главницата за топлинна енергия и съдебни разноски. Настоящият съдебен състав намира, че доколкото към датата на извършване на плащането сумите за разноски по настоящото дело не са били дължими, то плащането следва да се отнесе за погасяване на сумите за лихва – мораторна лихва върху главницата от 380, 14 в размер на 82,84 лв, сума за дялово разпределение в размер на 9,03 лв, както и лихва върху дължимата за дялово разпределение сума в размер на 2, 20 лв. По този начин дължими остават за плащане сумата от 374, 21 лв. – главница за топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г.

С исквата молба ищецът претендира сумата от ответницата М. Н. П. мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 82,84 лв. за периода от 15.09.2019 г. до 16.05.2022 г. Претендира и мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение в общ размер на 18,07 лв. /9,03 лв. за К. Н. А. и 9,03 лв. за М. Н. П./ за периода от 31.05.2019 г. до 16.05.2022 г.

С оглед предвиденото в разпоредбата на чл. 84, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, като съобразно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г. плащането на цената на доставяната топлинна енергия е дължимо в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД след изтичането на този срок потребителят на топлинна енергия изпада в забава и дължи мораторна лихва по чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД върху неизпълнените задължения. Искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в случая е установен по основание предвид наличието на главен дълг и забава в плащането му. Доколкото главното задължение е възникнало като срочно, изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника.

Предвид извода на съда за основателността на част от претендираната главница за топлинна енергия за част от претендирания период по отношение на ответницата М. Н. П., претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се изчисли върху установената в производството главница за топлинна енергия (225,20 лева), с оглед акцесорния характер на вземането за лихва. Вещото лице в заключението по приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза е установило, че размерът на дължимата мораторна лихва върху тази главница до 16.05.2022 г. е в размер на общо 11,27 и върху сумите за дялово разпределение – общо 4,50 лв.

Предвид изложеното искът за установяване дължимост на мораторна лихва върху претендираната главница по отношение на ответницата М. Н. П. следва да бъде уважен до размера от 5,64 лева, като за разликата до пълния предявен размер от 82,84 лева следва да бъде отхвърлен.

По предявения иск за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение по отношение на ответницата М. Н. П., съдът намира, че същият следва да бъде уважен за пълния предявен размер от 2,20 лв.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от спора право на разноски имат и двете страни. Ищецът е сторил разноски в размер на 1285 лева - 175,00 лева за държавна такса, 10,00 за съдебни удостоверения, 300,00 лв. депозит за особен представител, 600,00 лв. за депозит за вещи лица и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя на 100 лева. Доколкото разноските се дължат разделно, то същите следва да се разпределят поравно между ответниците съобразно уважената част на исковите претенции по отношение на всеки един от тях.

Поради това, че искът спрямо К. Н. А. е изцяло уважен, същият следва да бъде осъден да заплати разноски в размер на 642,50 лева.

Съобразно отхвърлената част от исковете, М. Н. П. следва да понесе осъдена да заплати сторените от ищеца разноски в размер на 328 лв.

Съгласно т.12 на Тълкувателно решение № 4/18.06.2014, постановено по т.д. №

4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът в исковото производство следва да се произнесе и по сторените в протеклото заповедно производство разноски. Видно от представените доказателства заявителят е сторил разноски в размер на 25 лева за държавна такса и 50 лева за възнаграждение за юрисконсулт.

Ето защо К. Н. А. следва да бъде осъден да заплати разноски в заповедното производство в размер на 37,50 лв.

Съобразно отхвърлената част от исковите М. Н. П. следва да бъде осъдена да заплати разноски в размер на 19,14 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски имат и ответниците съразмерно на отхвърлената част от исковите. В случая обаче не са заявили искане за присъждане на разноски, поради което съдът не дължи произнасяне в тази част.

Воден от горното, Софийски районен съд, 154 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените иски с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, вр. чл. 149 и сл. ЗЕ и чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че К. Н. А., ЕГН *****, с адрес: ***** дължи на *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от А.А.-изпълнителен директор следните суми: **374,21 лева** – главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 30.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 20.06.2022 г. по ч.гр.д. № 28288/2022 г. на СРС, 154 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените иски с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, вр. чл. 149 и сл. ЗЕ и чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че М. Н. П., ЕГН *****, с адрес: ***** дължи на *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от А.А.-изпълнителен директор следните суми: **225,22 лева** – главница, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.02.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 30.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **5,64 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата топлинна енергия за периода 15.09.2019г. до 16.05.2022 г., сума в размер на **9,03 лева**, представляваща цена за извършено дялово разпределение за периода 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 30.05.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сума в размер на **2,20 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.05.2019 г. до 16.05.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 20.06.2022 г. по ч.гр.д. № 28288/2022 г. на СРС, 154 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за топлинна енергия над сумата от 225,22 лева до пълния предявен размер от 380,14 лева и за периода 01.05.2018 г. до 31.01.2019 г., както и иска за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия над сумата от 5,64 лева до пълния предявен размер от 82,84 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК К. Н. А., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати на *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от А.А.-изпълнителен директор, сумата в размер на **642,50 лева**, представляваща сторени в настоящото производство разноски и сумата в размер на **37,50 лева**, представляваща сторени разноски по ч.гр.д. № 28288/2022 г. на СРС, 154 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК М. Н. П., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати на *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от А.А.-изпълнителен директор, сумата в размер на **328 лева**, представляваща сторени в настоящото производство разноски и сумата в размер на **19,14 лева**, представляваща сторени разноски по ч.гр.д. № 28288/2022 г. на СРС, 154 състав.

Решението е постановено с участието на трето лице-помагач, конституирано на страната на ищеца – *****.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от

връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____